

# SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 261/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Jána Bodnára, Žriedlová 3, Košice, správcu konkurznej podstaty SH TRADE, s. r. o., Košice, Rhodyho 14, Bardejov, zastúpeného advokátom Mgr. Bc. Markom Figurom, Advokátska kancelária, Žriedlová 3, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Ncb 4/2015 z 22. júla 2015 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť JUDr. Jána Bodnára, správcu konkurznej podstaty SH TRADE, s. r. o., Košice, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2015 osobne do podateľne doručená sťažnosť JUDr. Jána Bodnára, správcu konkurznej podstaty SH TRADE, s. r. o., Košice, Rhodyho 14, Bardejov (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Ncb 4/2015 z 22. júla 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením krajského súdu č. k. 5 Ncb 4/2015-108 z 22. júla 2015 bol sudca Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) JUDr. Štefan Tomašovský (ďalej len „sudca“) vylúčený z prerokovania a rozhodovania vecí vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 Cbi 69/2014. Krajský súd mal za preukázanú existenciu pochybnosti o nezaujatosti sudcu vzhľadom na podanie návrhu na začatie jeho disciplinárneho stíhania, a to aj na podnet spoločnosti BIO NATURA s. r. o. (ďalej len „účastník konania“). Podľa názoru krajského súdu nie je možné opomenúť a prehliadnúť tento postup vytvárajúci novú úroveň vzťahu medzi účastníkom konania a sudcom, ktorý do budúca nemusí niesť výlučne znaky objektívneho posudzovania vecí. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 7. augusta 2015.

Podnet na disciplinárne stíhanie sudcu podal účastník konania na tom základe, že sudca vo veci konkurzu vedeného na majetok úpadcu SH TRADE, s. r. o., Košice, uznesením o predbežnom opatrení nariadil správkyni JUDr. Jane Čepčekovej zdržať sa uzatvárania a realizácie akýchkoľvek právnych úkonov okrem tých, ktoré bezprostredne smerujú k zabezpečeniu majetku pred poškodením. Tým sa mal údajne dopustiť závažného disciplinárneho previnenia spočívajúceho v svojvoľnom rozhodnutí, ktoré je v rozpore s právom, pričom tým mal spôsobiť značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok. Disciplinárne stíhanie sudcu je teda odôvodnené jeho procesným rozhodnutím, ktoré bolo neskôr na základe podaného odvolania odvolacím súdom zrušené.

Podľa názoru sťažovateľa podmienky na vylúčenie sudcu v skutočnosti neboli dané, resp. boli umelo vykonštruované účastníkom konania v záujme odňatia vecí sudcovi, resp. jej pridelenia inému sudcovi.

Zo vznesenej námietky zaujatosti vyplýva, že dôvodom jej vznesenia je oznámenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) účastníkovi konania, že voči sudcovi bol podaný návrh na začatie disciplinárneho konania pre údajne svojvoľné rozhodnutie. Predmetom disciplinárneho konania je preto posúdenie správnosti aplikácie právnej normy na skutkový stav, a teda či bolo, alebo nebolo možné nariadiť

predbežné opatrenie, prípadne v akom rozsahu. Takéto právne posúdenie podľa názoru sťažovateľa nezakladá dôvod na vylúčenie sudcu z prerokovania a rozhodovania veci, lebo ide o posúdenie okolností spočívajúcich v postupe sudcu v konaní o prerokovanej veci. Je teda jednoznačne naplnené ustanovenie § 14 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré znemožňuje vylúčenie sudcu.

Ak sudca naplnil znaky disciplinárneho previnenia, poniesie za to disciplinárnu zodpovednosť, ale táto skutočnosť nie je podľa názoru sťažovateľa sama osebe dôvodom zaujatosti sudcu voči účastníkovi konania. Ak by bol tento dôvod pripustený ako dôvod na námietku zaujatosti, z prerokovania a rozhodovania by bol vylúčený každý sudca, ktorého rozhodnutie bolo odvolacím súdom zrušené. Navyše predbežné opatrenie nijako nezasiahlo do práv účastníka konania ako veriteľa, ako ani do práv ostatných veriteľov, lebo sa týkalo činnosti správcu, ktorý sa mal zdržať určitých právnych úkonov. Práve naopak, predbežné opatrenie smerovalo k ochrane veriteľov.

Sťažovateľ je vzhľadom na uvedené toho názoru, že vylúčenie sudcu len na základe podania návrhu na jeho disciplinárne stíhanie predstavuje závažný zásah do jeho základného práva na zákonného sudcu. Takáto prax by nesporne mohla viesť k jednoduchej možnosti ako sa „zbaviť“ nepohodlného sudcu tým, že sa podá návrh na jeho disciplinárne stíhanie. Na uvedenom nič nemení to, že ministerstvo návrhu vyhovel, lebo aj v tomto prípade treba akceptovať zásadu prezumpcie nevinu sudcu. Samotné prerokovanie veci v disciplinárnom konaní nemôže u profesionálneho sudcu vytvoriť prekážku zaujatosti, lebo takéto konanie predstavuje súčasť vykonávania praxe sudcu a súčasne bežnú realizáciu práv účastníka konania.

Námietka zaujatosti bola podaná po zákonnej 15-dňovej lehote, ktorú nebolo možné počítať od doručenia listu ministerstva, keďže táto skutočnosť nie je sama osebe relevantná. Podstatné je, že podnet účastníka konania na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania je ešte z roku 2014, a teda aj skutočnosti v ňom uvedené sú z tohto obdobia. Keď sa účastník konania domnieval, že sudca je zaujatý, skutočnosti, ktoré mu boli známe a ktoré

uviedol v podnete adresovanom ministerstvu, mal a mohol uviesť už v tom čase, nie teda až následne po uplynutí značnej doby.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

*„Základné právo sťažovateľa JUDr. Jána Bodnára, správca majetku SH TRADE, s.r.o., Košice na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 5Ncb/4/2015-108 z 22. júla 2015 porušené boli.*

*Ústavný súd Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 5Ncb/4/2015-108 z 22. júla 2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.*

*Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť trovy konania sťažovateľovi v sume 296,44 EUR bez DPH, 355,73 EUR s DPH vo výške 59,29 EUR (2 úkony po 139,83 € a 2x paušál po 8,39 €) troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

Sťažovateľ napokon žiada, aby ústavný súd v rámci dočasného opatrenia odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu č. k. 5 Ncb 4/2015-108 z 22. júla 2015.

## II.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 5 Ncb 4/2015-108 z 22. júla 2015 vyplýva, že sudca je vylúčený z prerokovania a rozhodovania veci okresného súdu sp. zn. 1 Cbi 69/2014.

Účastník konania (žalobca) 23. júna 2015 doručil okresnému súdu námietku zaujatosti proti sudcovi, pričom ako dôvod zaujatosti uviedol, že minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) na podnet účastníka konania podal návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi, ktorý sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia spočívajúceho vo svojvoľnom rozhodnutí v rozpore s právom so spôsobením značnej škody alebo iného, obzvlášť závažného následku. O tejto skutočnosti sa účastník konania dozvedel 8. júna 2015, keď mu bol doručený list ministerstva.

Sudca k podanej námietke zaujatosti uviedol, že zo strany účastníka konania ako veriteľa ide o obštrukciu a snahu mariť konanie. Predbežné opatrenie vydal v súlade s právom, pričom odlišný názor odvolacieho súdu je výrazom dvojinštančnosti súdneho konania a nemôže automaticky zakladať disciplinárnu zodpovednosť konajúceho sudcu. Sudca je tiež toho názoru, že právne posúdenie veci nezakladá dôvod na vylúčenie zákonného sudcu podľa § 14 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, a rovnako ani prezumpcia nevinoty.

Podľa názoru krajského súdu závislosť a nestrannosť v spojení s odbornosťou (kvalifikáciou) sú podmienkami kvalitného rozhodovania a jeho predvídateľnosti a sledujú tak riadne napĺňanie (poskytovania) spravodlivosti. Nezávislosť a nestrannosť úzko spolu súvisia a často sa prekrývajú, pričom nie je vždy ľahké ich od seba odlíšiť. Nestrannosť definovaná aj ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti býva považovaná za pojem širší ako nezávislosť. Nestrannosť sudcu musí byť podstatou jeho funkcie, zatiaľ čo jeho nezávislosť ju má iba umožňovať.

Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (Piersach c. Belgicko). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu, k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (Hausschildt c. Dánsko). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale

podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje aj tzv. teória zdania nezaujatosti (porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa taký javiť aj objektívne (Delcourt c. Belgicko). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania, resp. k ich zástupcom. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení jeho subjektívneho pocitu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom pri rozhodovaní o zaujatosti, resp. nezaujatosti sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom prípade, či povaha a stupeň sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar c. Spojené kráľovstvo), teda či je relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantná je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť hoci i len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako nestranného sudcu. Je potrebné brať zreteľ na skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti, preto závažnosť, ktorá by zakladala pochybnosti o nezaujatosti sudcu, môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k danej veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že i napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodnúť nezávisle a nestranne (I. ÚS 332/08).

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľné skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybnosti o nestrannosti sudcu (Fey c. Rakúsko). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce. Určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

Z uvedenej judikatúry EŠLP a ústavného súdu možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej

nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

Krajský súd napokon poukazuje na to, že neriešil otázku správnosti rozhodnutia sudcu v doterajšom konaní, ale bolo potrebné posúdiť dopad podnetu účastníka konania na začatie disciplinárneho konania, ktorý minister vyhodnotil tak, že podal návrh na disciplinárne konanie voči sudcovi. V tomto štádiu už nemožno opomenúť a prehliadnúť tento postup vytvárajúci novú úroveň vzťahu medzi účastníkom konania a sudcom, ktorý do budúcnosti nemusí uniesť výlučne znaky objektívneho posudzovania vecí. V okolnostiach daného prípadu vznik situácie – začatie disciplinárneho konania proti sudcovi (ktoré bezprostredne súvisí s meritórnym rozhodnutím v danej veci) iniciované na základe podnetu účastníka konania môže navodiť dojem vzbudzujúci pochybnosti o nestrannosti sudcu. Táto objektívne daná situácia v kontexte spomínanej tzv. teórie zdania preto viedla k potrebe vylúčenia sudcu.

### III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa názoru ústavného súdu treba argumentáciu krajského súdu považovať za vyčerpávajúcu a plne presvedčivú. Žiadne známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti nevykazuje. Okolnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, nemôže sama osebe znamenať porušenie označených článkov ústavy a dohovoru.

Treba osobitne poukázať na to, že krajský súd sa veľmi konzekventne pridržiaval rozhodovacej praxe ESLP a ústavného súdu v danej problematike, a preto aj z pohľadu ústavného súdu treba uviesť, že pri hodnotení uplatnenej námietky zaujatosti z objektívneho hľadiska musí považovať za rozhodujúce, že námietka sa opiera o nespornú skutočnosť spočívajúcu v tom, že minister podal proti sudcovi návrh na začatie disciplinárneho konania. Námietka teda nevychádza z toho, že by dôvodom pre namietanú zaujatosť sudcu bolo podanie podnetu na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi zo strany účastníka konania. Iba takýto podnet by z objektívneho hľadiska na konštatovanie záveru o zaujatosti sudcu nemohol stačiť. V opačnom prípade by sa tým naozaj otvorila možnosť relativizovať postavenie zákonného sudcu, resp. relativizovať základné právo účastníkov konania na zákonného sudcu podávaním disciplinárnych podnetov, ako na to poukazuje sťažovateľ. Treba prisvedčiť krajskému súdu, podľa ktorého skutočnosť, že minister si podaný podnet účastníka konania osvojil a návrh na začatie disciplinárneho konania aj podal, zvyšuje posudzovanie možnej zaujatosti sudcu z objektívneho hľadiska na inú, závažnejšiu úroveň. Napokon ústavný súd v daných súvislostiach odkazuje napr. na svoje skoršie uznesenie č. k. III. ÚS 378/2011-21 zo 14. septembra 2011.

V súvislosti s niektorými konkrétnymi námietkami sťažovateľa treba uviesť nasledovné:

Podľa názoru sťažovateľa v disciplinárnom konaní namietané nesprávne právne posúdenie veci sudcom nemôže zakladať jeho disciplinárnu zodpovednosť, a to ani v takom prípade, keď nesprávnosť jeho právneho názoru deklaroval odvolací súd tak, že jeho uznesenie zrušil. Inak by totiž mohol byť dôvodne disciplinárne stíhaný každý sudca, ktorý by so svojím právnym názorom na vyššom súde neuspel.

Sťažovateľ vlastne namieta (vyslovuje prognózu), že podľa jeho názoru sudca bude v rámci disciplinárneho konania oslobodený. Z pohľadu ústavného súdu treba uviesť, že pri rozhodovaní o námietke zaujatosti sudcu krajský súd správne vychádzal zo skutočnosti, že návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi bol ministrom podaný. To objektívne postačuje na vznik pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Ďalej sťažovateľ namieta, že vylúčenie sudcu len na základe podania návrhu na jeho disciplinárne stíhanie jedným z účastníkov konania predstavuje závažný zásah do práva účastníkov konania na zákonného sudcu, pričom by takáto prax mohla viesť k jednoduchej možnosti, ako sa „zbaviť“ nepohodlného sudcu.

Ústavný súd už poukázal na to, že sudca nebol vylúčený z konania na základe podania účastníka konania, ale na základe návrhu na začatie disciplinárneho konania podaného ministrom. Námietke teda chýba pravdivý skutkový základ.

Sťažovateľ je tiež toho názoru, že podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania zo strany ministra nič nemení na tom, že aj v takomto prípade treba akceptovať zásadu prezumpcie neviny sudcu a až do doby, než bude uznaný vinným, treba na neho hľadieť ako na nevinného. Samotné prerokovanie veci v disciplinárnom konaní nemôže u profesionálneho sudcu vytvoriť prekážku zaujatosti voči niektorému účastníkovi konania, pretože takéto konanie predstavuje súčasť praxe sudcu a súčasne bežnú realizáciu práv účastníka konania.

V danej súvislosti považuje ústavný súd za podstatné, že v konaní o námietke zaujatosti sa rozhoduje o práve účastníka konania na nezaujatého a nestranného sudcu. Ide teda o rozhodovanie o jednom zo základných ústavných práv patriacich účastníkovi konania. Princíp prezumpcie neviny, ktorý svedčí sudcovi, môže byť dotknutý v disciplinárnom konaní, nie teda v konaní o námietke zaujatosti, v ktorom sa rozhoduje o právach účastníka konania.

Napokon sťažovateľ vytýka, že účastník konania podal námietku zaujatosti oneskorene, keďže o rozhodujúcich skutočnostiach (o tvrdených pochybeniach sudcu pri rozhodovaní o predbežnom rozhodovaní) sa dozvedel ešte v roku 2014, pričom počítanie zákonnej 15-dňovej lehoty od momentu doručenia listu ministerstva oznamujúceho začatie disciplinárneho konania považuje za nesprávne. Táto skutočnosť sama osebe nie je podľa jeho názoru relevantná, lebo rozhodujúce je, že podnet účastníka konania na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania pochádza ešte z roku 2014.

Ako na to už ústavný súd poukázal, namietaným dôvodom vylúčenia sudcu nebolo jeho nesprávne rozhodovanie v konaní, ale nesporná skutočnosť, že minister podal proti nemu návrh na začatie disciplinárneho konania. Za tohto stavu nemožno námietku sťažovateľa akceptovať.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2016